

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **M.P.**, zast. JUDr. Stanislavem Lžičařem, daňovým poradcem se sídlem Holečkova 31, Praha 5, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel** (původně: Celní ředitelství Praha), se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 7. 6. 2011 čj. 2896-10/2011-170100-21

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Celního ředitelství Praha uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Kolín (dále jen celní úřad) ze dne 28. 5. 2009 č.j. 11003/09-177500-024 a toto rozhodnutí potvrzeno. Uvedeným rozhodnutím celní úřad vydal platební výměr, kterým žalobci vyměřil spotřební daň z lihu za zdaňovací období únor 2007 v celkové výši 1.053.110,- Kč.

Protože podle zákona č. 17/2012 účinného od 1. ledna 2013 přešla pravomoc rozhodovat o odvoláních proti rozhodnutím vydaným celními úřady na Generální ředitelství cel, jednal soud jako s žalovaným s tímto orgánem.

Žalobce v žalobě uvádí, že předmětem sporu je otázka, zda u konkrétního množství vybraných výrobků odvedl žalobce spotřební daň či nikoliv. Dotčené vybrané výrobky zajistil sám žalovaný při domovní prohlídce, kterou provedl u žalobce dne 13. 2. 2007. Na základě této skutečnosti bylo zahájeno celním úřadem ve vztahu ke zdaňovacímu období únor 2007 vytýkácí řízení. Správce daně své pochybnosti vyjádřil ve výzvě ze dne 3. 5. 2007, která přímo odkazovala na provedenou domovní prohlídku. Ve vytýkáčím řízení byly provedeny

důkazní prostředky, kterými bylo dle žalobce doloženo, že spotřební daň byla zaplacená již v roce 2003, tedy v době, kdy správu daně vykonávaly místně příslušné finanční úřady. K tomu byly doloženy evidence včetně dokladu o zaplacení spotřební daně ve výši 1.726.172,- Kč. Sporná je otázka hodnocení důkazů a stejně tak postup celního úřadu, který část navržených důkazů z důvodu jejich údajné nadbytečnosti vůbec neprovedl. Celní ředitelství Praha přitom disponuje celou řadou dalších důkazů, které podle názoru žalobce vyvrací správnost jak výše spotřební daně, tak i správnost určení zdaňovacího období, do kterého byla spotřební daň zařazena.

Vyjádření žalovaného je v tomto ohledu dle žalobce nepřezkoumatelné, nepřesné a pomíjí obsah správního spisu. Žalovaný se nevyrovnal s postupem celního úřadu, který neprovedl důkazy navržené na objasnění skutečností nebo okolností, které se jeví celním orgánům jako sporné. Podstatná část závěrů celních orgánů vychází z tabulek, které zpracoval celní úřad a které jsou obsahem zprávy o vytýkacím řízení ze dne 27. 5. 2009. Tabulka na straně 8 této zprávy údajně prokazuje, že žalobce nemohl prodat dotčené vybrané výrobky, neboť je v dané chvíli neměl. Žádný z orgánů se však nevyrovnal s vysvětlením, které k dané věci přednesl žalobce, a to konkrétně na straně 10 protokolu ze dne 14. 5. 2009, kde žalobce vysvětlil zmíněný údajný rozpor a navrhl k prokázání svého vysvětlení důkazní prostředek (svědeckou výpověď). Dále žalobce předložil tabulky dle vlastní evidence, které zpochybňují výpočty provedené celním úřadem. S tím vším se celní úřad vyrovnal tak, že tabulky zpracované žalobcem jsou nevěrohodné a stejně tak je nevěrohodné žalobcovo vysvětlení a žalobcem navržené důkazní prostředky jsou nadbytečné.

Otázka neprovedení navržených důkazních prostředků byla částečně i důvodem ke zrušení původního rozhodnutí žalovaného rozsudkem Městského soudu v Praze čj. 11 Af 17/2010-44. Když žalobce k výzvě žalovaného odůvodnil svůj návrh, ten realizován nebyl s odůvodněním údajné nadbytečnosti. Zde je nutné si uvědomit, že stav, jak byl žalobcem doložen, prokazuje s odkazem na doklady o výrobě a zdanění vybraných výrobků. Tyto doklady nikdo nezpochybnil, jde o faktury, jejichž zaplacení je prokázáno a potvrzeno, jde o stav lihu, který žalobce převzal k výrobě od státu, jde o odvod daně a podaná daňová hlášení. Výpočty a tabulky, kterými celní orgány nahradily konkrétní vyrovnání se s důkazy, navozují či dovozují zcela nelogicky stav, kdy pro údajnou a uměle vypočtenou absenci několika desítek spotřebitelských výrobků se následně zpochybní doklady a výpovědi, které prokazují ve svém souhrnu obchod v rozsahu přibližně 20 000 konečných výrobků. Žalobci není jasné, pokud jsou doklady žalobce a výpovědi svědků v rozporu se skutečností, kde se vzalo přibližně 20 000 kusů konečných výrobků, které jsou v dokladech vyúčtovány, zaplacený a ze kterých je ve svém souhrnu odvedena spotřební daň. Žalobce postupně ze správního spisu doložil doklady k celému rozhodnému období, a to včetně dokladů o odvodu spotřební daně. Tyto doklady byly následně zpochybněny za pomoci výpočtů a tabulek, které údajně prokazují jejich nevěrohodnost, aniž by však byly jakkoliv vysvětleny přebytky v rozsahu přibližně 20 000 kusů spotřebitelského balení, které bylo předmětem obchodu, fakturace a odvodu spotřební daně.

Ve věci byl vyslechnut jako svědek pan P., který se vyjadřoval k otázkám převodu vybraných výrobků, jejich množství a další manipulaci s nimi. Bez existence jediného důkazu, který by zpochybnil pravdivost svědecké výpovědi, hodnotí tento důkaz žalovaný jako nepodstatný s odůvodněním, že svědek v době výslechu se zbožím již nedisponoval. Závěry prezentované ze zjištění Státní zemědělské inspekce pak popírá samotné zjištění celních orgánů. Okolnosti výměny vadných etiket žalobce v průběhu řízení vysvětlil, když se k této věci vyjadřoval již v minulosti, jde zejména protokol ze dne 1. 2. 2005 a dále o protokol Celního úřadu Mělník ze dne 29. 1. 2004, kde se konstatuje shodný stav, jaký uváděl žalobce,

tedy že ve skladu se nachází vyrobené vybrané výrobky, které nejsou ve spotřebitelském balení, ale musí být do nich opakovaně stáčený z důvodu vadných etiket.

Žalovaný pak odmítá jako neprůkazné žalobcem uvedené listinné podklady pro výpočet spotřební daně. V průběhu řízení byly doloženy daňové doklady, kterými byl vyúčtován prodej vybraných výrobků panu P., když tyto doklady jsou ve shodě se svědeckou výpovědí. Dále byly doloženy evidence, které prokazují zahrnutí dotčených daňových dokladů do výpočtu odvodů daně z přidané hodnoty i spotřební daně, a to za listopad 2003. Souhrn těchto důkazů, ze kterých vycházel i výpočet daňové povinnosti v rozhodném období, pak žalobce doložil i zaplacením spotřební daně ve výši 1.726.172,- Kč.

Podle názoru žalobce bylo ve vytýkacím řízení prokázáno dokladově, svědecky i samotným zaplacením daně, že sporné výrobky se staly předmětem obchodní činnosti mezi žalobcem a třetí osobou, která ve věci vypovídala jako svědek, již v roce 2003. Celní úřad ani přes rozsáhlé šetření nezjistil žádnou zásadní podstatnou skutečnost, která by takový závěr vyvracela, když jako logická se jeví námitka, podle které by v případě, že pokud by dle závěrů daňových orgánů žalobce vyrobil sporné výrobky později než v roce 2003, pak by minimálně výpočet daňové povinnosti musel být jiný a nemohl by korespondovat s evidencemi výpočtu pro potřebu spotřební daně a daně z přidané hodnoty. Přitom tyto daně byly zaplacený.

V řízení nebyly provedeny ani další důkazy, ačkoliv obsahem správního spisu je prokázáno, že žalobce byl již od roku 2004 operativně rozpracováván formou utajeného sledování, dále formou utajených vstupů do jeho objektů nebo objektů jím užívaných, když tuto činnost vykonávalo Celní ředitelství Praha. Zjištěné důkazy jsou však zatajený a žalovaný je odmítá do spisu zařadit. Přitom je nesporné, že část listin se obsahem spisu stala, když je do spisu zařadil sám žalobce. Jde o výsledky takzvané operativní činnosti, která je legálním postupem získávání informací, neboť takový postup dovoluje celnímu ředitelství celní zákon za podmínek dodržení trestního řádu. Podle názoru žalobce však postupoval správce daně v řízení způsobem, který je v rozporu s podmínkami dokazování ve smyslu ust. § 131 zákona o správě daní a poplatků, když celní orgány postupovaly v rozporu s ust. § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků s tím, že nebyly zjištěny co nejúplněji skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a nebyly provedeny ty důkazní prostředky, které byly potřebné ke zjištění skutkového stavu, dále sám žalovaný zatajuje v řízení důkazy, které získal jako výsledek své operativní činnosti v souladu se zákonem. Žalobce se proto domnívá, že proces dokazování v rámci vytýkacího řízení trpí vadou, která má vliv na zákonnost celého meritorního rozhodnutí. Dle názoru žalobce je předmětem sporu širší otázka, než to, zda u konkrétního množství vybraných výrobků byla v rozhodném období odvedena spotřební daň či nikoliv, jak se uvádí v předchozím rozsudku zdejšího soudu č.j. 11 Af 17/2010-44. Podle názoru žalobce je v řízení otázka širší, a to minimálně o odpověď na otázku, zda měla být spotřební daň vyměřena vůbec, respektive zda byly právní důvody pro vyměření v období únor 2007.

V dané věci je spornou otázkou zdaňovací období února 2007, kam podřadil vyměření daně celní úřad, a března 2006, kdy byly pro vyměření daně splněny zákonem předpokládané podmínky. Žalovaný se hmotněprávní úpravou nijak nezabýval a dle žalobce na tuto otázku nedal dostatečnou odpověď ani předchozí rozsudek soudu v této věci. Žalobce odkazuje na ust. § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních, podle kterého vzniká povinnost daň přiznat a zaplatit dnem zjištění vybraných výrobků u plátců uvedených v § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. Žalovaný zcela účelově pomíjí další podstatná ustanovení zákona, a to ust. § 4 odst. 1 písm. b) bod 1, podle kterého je plátcem daně s povinností daň zaplatit mimo jiné fyzická osoba, která použije vybrané výrobky osvobozené od daně pro jiné účely, než na které se osvobození od daně vztahuje. Obsahem spisu je přitom dostatečně prokázáno, že sám žalovaný konstatuje v únoru 2006 existenci nezdaněného lihu, který byl

navíc zjištěn mimo daňový sklad. Dále dle ust. § 9 odst. 1 zákona o spotřebních daních vzniká obecně povinnost daň zaplatit okamžikem uvedení vybraných výrobků do volného oběhu. Jinak řečeno pokud správce daně nejpozději v březnu 2006 konstatuje existenci nezdaněného lihu uloženého mimo daňový sklad, je zřejmé, že již v březnu 2006 vznikla povinnost spotřební daň zaplatit. Podřazení takové povinnosti až pod zdaňovací období únor 2007 je v rozporu se zákonem a jde o účelový postup se snahou prodlužovat lhůtu k vyměření daně, když lhůta za zdaňovací období březen 2006 by skončila uplynutím dne 31. 3. 2009.

Podřazení spotřební daně pod jiné zdaňovací období je dle žalobce zcela nepřípustné. Orgán veřejné moci konstatuje existenci nezdaněného lihu již v březnu 2006, je tedy zřejmé, že líh mimo daňový sklad následně nalezený domovní prohlídkou v únoru 2007 spadá do jiného období, když jediným důvodem, proč se vše odsunulo o rok dál byla snaha si prodloužit lhůtu pro vyměření daně o jeden rok.

Žalobce proto dovozuje, že nikoliv pouze porušení zásady oficiality ve smyslu ust. § 2 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků, ke kterému se zejména žalovaný vyjadřuje, ale i porušení hmotněprávních předpisů má vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a to směrem na porušení hmotněprávních předpisů tím, že daň byla vyměřena do zcela jiného zdaňovacího období a směrem na prekluzi práva ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

S hodnocením žalovaného této okolnosti žalobce nesouhlasí. Hodnocení žalovaného je totiž vytrženo z kontextu celého případu a je v rozporu s obsahem správního spisu a stejně tak s důkazy, které založil do správního spisu žalobce. Žalovaný se nevyrovnává zejména s tím, že je to právě Celní ředitelství Praha, které již od roku 2004 vykonávalo vůči žalobci utajený dozor a dohled nad jeho činností. Pokud se odvolací orgán nevyrovnává s tím, že to byl on sám, kdo zjistil již v roce 2004 existenci vybraných výrobků, je jeho rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné. Tvzení o tom, že správce daně, tedy Celní úřad Kolín, získal podklady k zahájení svého řízení až v únoru 2007, a to na základě domovní prohlídky, je možná skutečností. Této skutečnosti ale předcházela sama činnost žalovaného v období od roku 2004 až do února 2007, když tyto úkony dle listin zařazených do spisu prokazatelně vykonával sám odvolací orgán. Ten je přitom také sám správcem daně, jak nesporně plyne z ust. § 1 odst. 3 zákona o spotřebních daních.

Žalobce založil do správního spisu složku, která jednoznačně vyvrací tvrzení žalovaného, podle kterého nevěděl, co je ve skladech žalobce uloženo. Jde o záznam o sledování osob a věcí ze dne 4. 8. 2006 a 31. 10. 2006. Součástí tohoto materiálu je i fotodokumentace pořízená pracovníky Celního ředitelství Praha ve skladu žalobce. Pracovníci Celního ředitelství Praha při pořizování této fotodokumentace zadokumentovali sporné výrobky, odebrali vzorky. Pokud i přes existenci takových dokladů odvolací orgán trvá na tom, že až do února 2007 nevěděl, co je ve skladech uloženo, uvádí zjevně nepravdivé údaje. Datum pořízení dokumentace vylučuje, aby sporné vybrané výrobky byly předmětem daně ve zdaňovacím období únor 2007, a to bez ohledu na fakt, že dalším vstupem do skladu žalobce byla až domovní prohlídka provedená v únoru 2007.

Celní orgány podřazují zdanění sporných vybraných výrobků do období února 2007, aniž by se jakkoliv zabývaly či prokázaly časové splnění podmínek ve smyslu ust. § 9 a § 67 zákona o spotřebních daních. Správce daně přitom nemá volbu, kdy zahájí daňové řízení. Stejně tak nelze zdanění vybraných výrobků podřadit časově až poté, co se operativní činnost Celního ředitelství Praha (které má ze zákona postavení správce daně), například formou domovní prohlídky „legalizuje“.

Účelová snaha správce daně o podřazení vzniku povinnosti daň přiznat a zaplatit do jiného období než období vymezeného zákonem je postupem mimo zákon s vlivem na věcnou

správnost meritorního rozhodnutí o věci. Veškerá tato argumentace se váže k námitce porušení zásady oficiality ve smyslu ust. § 2 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků. Další otázkou je otázka prekluze daně vyměřit, která je předmětem samostatné části žaloby. Pokud žalovaný posuzuje podmínky naplnění ust. § 2 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků až od okamžiku, kdy sám vykonal domovní prohlídku u žalobce, posuzuje tuto otázku nesprávně, v rozporu s obsahem správního spisu. Z pohledu hmotného práva není dle žalobce nikde prokázáno ani vysvětleno, jak jsou naplněny podmínky ust. § 9 a § 67 zákona o spotřebních daních.

Žalobce v podaném odvolání dále uplatnil námitku směřující k porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Celní ředitelství Praha ve svém rozhodnutí konstatuje, že v dané věci vystupuje pouze jako odvolací orgán a nikoliv jako správce daně ve smyslu ust. § 1 odst. 3 zákona o spotřebních daních. S takovým závěrem žalobce nesouhlasí. Celní ředitelství Praha zajistilo v dané věci rozhodující „důkaz“, kterým je protokol o domovní prohlídce ze dne 13. 2. 2007. Protokol je obsahem správního spisu a je nesporné, že ho pořídili pracovníci Celního ředitelství Praha. V rámci vytykácího řízení pak správce daně, tj. Celní úřad Kolín, dospěl k názoru, že je nutné v dané věci vyslechnout svědky - pracovníky Celního ředitelství Praha. Výsledky těchto svědků nařídil na den 27. 11. 2007, přičemž měly být vyslechnuty všechny osoby, které se podílely na domovní prohlídce u žalobce. První vypovídající svědek se odvolal na podmínky mlčenlivosti ve smyslu celního zákona a vzhledem k tomu, že nebyl v dané věci zproštěn mlčenlivosti, odmítl ve věci vypovídat. Výsledky dalších osob, byť byly nařízeny, nebyly realizovány. To vše navzdory tomu, že sám celní úřad je v dané souvislosti považoval za důležité. To vše za situace, kdy protokol o domovní prohlídce sepsaný právě pracovníky Celního ředitelství Praha, je hlavním důkazním prostředkem ve smyslu zjištění údajně nezdaněných vybraných výrobků. To prokazuje důvodnost námitky nezjištění skutkového stavu a současně prokazuje fakt, že pracovníci Celního ředitelství Praha se podíleli na řízení.

Ve spise jsou i další materiály prokazující, že se Celní ředitelství Praha podílelo na úkonech směřujících ke zjištění a objasnění existence vybraných výrobků u žalobce. Jde o utajené sledování osob, věcí, pohybu vybraných výrobků, pohybu dopravních prostředků, odposlechy a podobně. Žalobce navrhoval, aby spisový materiál byl doplněn o listiny, které byly v rámci činnosti Celního ředitelství Praha pořízeny v období let 2004 až do února 2007. Takový požadavek byl odmítnut jako nedůvodný. Žalobce proto sám zařadil do spisu doklady, které má k dispozici a které získal zcela legálně v trestním řízení. Druhou podstatnou okolností je fakt, že sporné výrobky existovaly již v březnu 2006, když Celní ředitelství Praha v listině ze dne 27. 3. 2006 čj. V-27/04-1739/TS-208/04-62 odůvodňuje svoji žádost o další využití operativní techniky tím, že byla zjištěna existence skladu, kde žalobce skladuje hotové výrobky a suroviny potřebné k výrobě. Jde o listinu podepsanou ředitelem Celního ředitelství Praha.

Celní ředitelství Praha se tak v dané věci podílelo na dokazování skutečností, které vedly ve svém důsledku k zahájení vytykácího řízení, což dle názoru žalobce vylučuje, aby se Celní ředitelství Praha podílelo na věci jako odvolací orgán ve smyslu ust. § 48 zákona o správě daní a poplatků.

Žalobce navrhl delegaci místní příslušnosti k odvolacímu řízení na jiný věcně příslušný správní orgán. Generální ředitelství cel však tomuto návrhu že žalobce nevyhovělo. Celní ředitelství Praha tak po celou dobu vytykácího řízení, stejně tak v řízení odvolacím, disponuje doklady a důkazy, které mají zásadní vliv na posouzení celé věci, které však před žalobcem zatajuje a odmítá je založit do spisu. Současně Celní ředitelství Praha znemožnilo provedení svědeckého výsledku svých pracovníků tím, že tito pracovníci nebyli zbaveni mlčenlivosti.

Žalobce dále nesouhlasí s názorem odvolacího orgánu na otázku prekluze práva vyměřit daň. Odbor pátrání a dohledu je jedním z útvarů či složek Celního ředitelství Praha, a tedy správce daně.

Dále žalobce poukazuje na to, že v daňovém řízení lze sice použít jakýkoliv důkazní prostředek, avšak musí být získán v souladu se zákonem. Podle názoru žalobce celní orgány nemohou v jednom případě dovozovat skutečnosti z úkonů, které realizovaly v rámci trestního řízení, v druhém případě ale úkony ze stejného řízení odmítat jen proto, že se jim to nehodí.

Žalovaný ze záznamu o sledování osob a věcí ze dne 4. 8. 2006 dovozuje, že dne 2. 8. 2006 bylo odborem pátrání a dohledu Celního ředitelství Praha v popsaném skladu nalezeno blíže neurčené množství vybraných výrobků spolu s čirou tekutinou v nádrži o obsahu 1000 l. Žalovaný však v odůvodnění neuvádí již nic o tom, že odebral vzorky, dále že pořídil dokumentaci a že tyto skutečnosti se odehrály v srpnu 2006 a následně pak opakovaně v říjnu 2006. Výsledek zkoumání odebraných vzorků v celně technické laboratoři žalovaný do spisu nezařadil, tento výsledek je zatajen a samotnou část fotodokumentace pak zařadil do spisu sám žalobce. Dále žalovaný zcela pomíjí zmíněnou listinu ze dne 27. 3. 2006, kde Celní ředitelství Praha odůvodňuje svoji žádost o další využití operativní techniky tím, že na základě vyhodnocení výstupů z operativní techniky a z vlastního šetření byla zjištěna existence skladu, kde žalobce skladuje hotové výrobky i suroviny potřebné k výrobě. Dále se v této listině uvádí, že žádost o uvolnění zboží do volného oběhu z daňového skladu žalobce nepodal a v samém závěru se konstatuje, že další odposlech a záznam telekomunikačního provozu je potřebný ke sledování pohybu podezřelých osob podílejících se na zpracování nezdaněného lihu. Další úkony žalovaného popsané v citovaných záznamech o sledování osob a věcí ze dne 4. 8. 2006 zcela vyvracejí tvrzení Celního ředitelství Praha, že údajně nic nevědělo o charakteru výrobků, které žalobce skladuje.

Proto má žalobce za to, že nejpozději ke dni 27. 3. 2006 byly splněny podmínky pro zahájení daňového řízení. Proto je zřejmé, že dotčené vybrané výrobky nespádají do období února 2007, ale do období března 2006. V takovém případě uplynula prekluzivní lhůta k dodatečnému vyměření daně dnem 31. 3. 2009. O věci bylo však pravomocně rozhodnuto až ke dni 9. 2. 2010, kdy bylo rozhodnutí o odvolání doručeno žalobci.

V rozhodnutí o odvolání je odkaz na podmínky ust. § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřebních daních, podle kterého vzniká povinnost daň přiznat a zaplatit dnem zjištění vybraných výrobků u plátců uvedených v § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. Při takovém právním hodnocení ale odvolací orgán zcela pomíjí další ustanovení zákona ve znění platném ke dni 31. 12. 2007. Dle ust. § 4 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o spotřebních daních je plátcem daně s povinností daň zaplatit mimo jiné fyzická osoba, která použila vybrané výrobky osvobozené od daně pro jiné účely, než na které se osvobození od daně vztahuje. Přitom sám odvolací orgán konstatuje v únoru 2006 existenci nezdaněného lihu, který byl navíc zjištěn mimo daňový sklad. Dle ust. § 9 odst. 1 zákona o spotřebních daních vzniká obecně vždy povinnost daň zaplatit okamžikem uvedení vybraných výrobků do volného oběhu. Pokud tedy celní orgány v březnu 2006 konstatují existenci nezdaněného lihu uloženého mimo daňový sklad, je zřejmé, že již v březnu 2006 vznikla povinnost spotřební daň zaplatit. Podřazení takové povinnosti až pod zdaňovací období únor 2007 je v rozporu se zákonem.

Tvrzení o tom, že před datem 13. 2. 2007 nedisponovaly celní orgány žádným důkazem o konkrétním množství vybraných výrobků, vyvrací obsah spisu. Ve smyslu ust. § 3 písm. j) zákona o spotřebních daních ve znění platném pro období roku 2006 a 2007 se rozumí uvedením do volného daňového oběhu:

1. každé, i protiprávní, vyjmutí vybraných výrobků z režimu podmíněného osvobození od daně

2. každá, i protiprávní, výroba vybraných výrobků mimo režim podmíněného osvobození od daně

3. každý, i protiprávní, dovoz vybraných výrobků mimo režim podmíněného osvobození od daně.

K otázce zákonnosti pořízení důkazů žalobce uvádí, že dle jeho názoru není podstatné, v jakém řízení byly získány důkazní prostředky. V dané věci je jedním z rozhodujících důkazů domovní prohlídka, při které byly zajištěny dnes sporné vybrané výrobky. Právě od tohoto důkazu žalovaný odvíjí lhůtu a zdaňovací období, tj. únor 2007. Domovní prohlídka je nesporně úkonem dle trestního řádu a přesto tato skutečnost nebrání žalovanému, aby výsledek takového úkonu využil v řízení daňovém. Je zcela nelogické, když jeden právní úkon z trestního řízení jako legální připouští, ačkoliv jiné odmítá.

Žalobce v řízení před správním orgánem namítal nezákonné provedení domovních prohlídek z důvodu absence „neodkladnosti“, která jako jediná mohla odůvodnit postup realizovaný Celním ředitelstvím Praha při domovních prohlídkách a zajištění vybraných výrobků. V tomto ohledu žalobce odkazuje na nález Ústavního soudu publikovaný ve Sbírce zákonů pod č. 219/2010 Sb. Žalovaný se v této situaci nemůže vyhnout posouzení otázky zákonnosti získání důkazního prostředku, o který opírá své rozhodnutí. I přes rozsáhlé odůvodnění, jak je uvedeno na straně 5 žalobou napadeného rozhodnutí, je nutné konstatovat nezákonnost při pořízení důkazu v tom smyslu, že povolení k domovní prohlídce žádné odůvodnění neodkladnosti právního úkonu neobsahovalo. Dále je nutné namítnout nezákonnost ve smyslu nálezu Ústavního soudu č. 219/2010 Sb., podle kterého bylo zrušeno ust. § 83a trestního řádu, když právě o takové procesní ustanovení opírá Celní ředitelství Praha svůj postup při provádění domovní prohlídky.

Celní ředitelství Praha ve vyjádření k podané žalobě uvedlo, že se v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně a přesvědčivě vypořádalo se všemi námitkami žalobce, proto odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K tomu dodává následující:

Odvolací orgán je toho názoru, že postup Celního úřadu Kolín byl zcela v souladu se zákonem, když potvrdil vznik povinnosti daň přiznat a zaplatit ve zdaňovacím období únor 2007. To dovozuje ze skutečnosti, že informace prokazující nezdanění předmětných vybraných výrobků byly správci daně poskytnuty ze strany Celního ředitelství Praha, odbor pátrání, až v měsíci dubnu 2007. V této době poskytl odbor pátrání nacházející se v postavení orgánu činného v trestním řízení důkazy z trestního řízení. Pro dokazování v daňovém řízení platí, že použití důkazních prostředků obstaraných v souladu s jinými procesními předpisy je možné jen za specifických podmínek, který však nejsou v moci správce daně. V daném případě se jednalo o důkazy obstarané orgány činnými v trestním řízení a nikoliv o důkazy zjištěné správcem daně.

Výsledky trestního řízení, v němž se uplatňuje presumpce neviny, nelze bez dalšího přejímat do řízení daňového, kde platí jiné rozdělení důkazního břemene. Přesto je odvolací orgán přesvědčen, že takto získané důkazy je možné použít a sám k nim po jejich zpřístupnění přihlédl. Důkazy, na něž se odvolává žalobce byly orgánem činným v trestním řízení odtajněny ke dni 13. 2. 2007. Toto datum je možné považovat za nosné pro další postup správce daně.

Podle názoru odvolacího orgánu není možné uplatnit zjištěné informace během rozpracovaného přípravného řízení vůči žalobci, když se jedná o specializované řízení v rámci trestního řízení, konkrétní závěry nejsou k dispozici a jednalo by se o zjevné popření smyslu vedeného trestního řízení, pokud by orgán činný v trestním řízení postupoval dle informací správci daně, který by na jejich základě zahájil daňové řízení a seznamoval by s takto zjištěnými informacemi daňový subjekt. Odbor pátrání Celního ředitelství Praha se proto před 13. únorem 2007 nenacházel v postavení správce daně. Odvolací orgán nepopírá, že operativní sledování odborem pátrání Celního ředitelství Praha probíhalo již před únorem 2007. Správce daně se však dozvěděl relevantní důkazy až k datu 13. 2. 2007, což je datum odtajnění předmětných listin a jejich postoupení správci daně. Ten důkazy získal od odboru pátrání Celního ředitelství Praha, které se nachází v postavení policejního orgánu, nikoliv v postavení správce daně, jak dovozuje žalobce. Proto se nemůže uplatnit námitka žalobce ohledně prekluze práva doměřit daň. Otázku prekluze již zodpověděl Městský soud v Praze v předchozím rozsudku ze dne 27. 1. 2011 sp.zn. 11 Af 17/2010 a dospěl k závěru, že k prekluzi nedošlo.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Průběh správního řízení před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí je podrobně popsán v podané žalobě, přičemž po stránce skutkové mezi žalobcem a žalovaným správním úřadem nejsou rozpory o tomto průběhu.

Dne 6. 4. 2007 vydal celní úřad rozhodnutí – výzvu k podání daňového přiznání ke spotřební dani podle ustanovení § 40 zákona o správě daní a poplatků, kterým žalobce vyzval k podání daňového přiznání podle zákona o spotřebních daních za zdaňovací období únor 2007. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 10. 4. 2007.

Dne 12. 4. 2007 obdržel celní úřad od žalobce daňové přiznání ke spotřební dani z lihu za zdaňovací období únor 2007 s přiznaným množstvím lihu 1,42 hl a daní ve výši 37.630,- Kč.

Protože celní úřad pojal pochybnosti o správnosti podaného přiznání, vydal dne 4. 5. 2007 výzvu podle ustanovení § 43 zákona o správě daní a poplatků, ve které specifikoval své pochybnosti o podaném přiznání. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno 7. 5. 2007.

Výsledky vytykácího řízení byly celním úřadem shrnuty ve zprávě o vytykáčím řízení ze dne 27. 5. 2009 a byly podkladem pro vydání platebního výměru č.jednací 11003/09-177500-024 ze dne 28. 5. 2009. Tímto rozhodnutím uložil celní úřad žalobci povinnost zaplatit spotřební daň z lihu za zdaňovací období únor 2007, přičemž přiznal vybrané výrobky v množství 39,74 hl a celkovou daňovou povinnost vyměřil ve výši 1.053.110,-Kč. Platební výměr byl žalobci doručen dne 6. 4. 2009.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání. O podaném odvolání rozhodlo Celní ředitelství Praha rozhodnutím ze dne 4. 2. 2010 č.j. 11994/09-1701-21/R tak, že odvolání bylo zamítnuto.

K žalobě žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 1. 2011 čj. 11Af 17/2010-44 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Soud shledal důvodnou především námitku žalobce, v níž namítal nedostatečné odůvodnění toho, proč nebyly provedeny důkazy výpověďmi jím navržených svědků, a dále námitku, že se odvolací orgán nedostatečně vypořádal s otázkou zákonnosti provedené prohlídky nebytových prostor.

Po právní moci tohoto zrušujícího rozsudku vydalo Celní ředitelství v pořadí druhé rozhodnutí o odvolání, a to rozhodnutí ze dne 7. 6. 2011 čj. 2896-10/2011-170100-21. Proti tomuto rozhodnutí směřuje nyní podaná žaloba. Podrobněji bude obsah spisového materiálu rekapitulován níže v souvislosti s jednotlivými odvolacími námitkami.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Žalobce v nyní podané žalobě částečně opakuje námitky shodné jako v předchozí žalobě proti prvnímu rozhodnutí o odvolání, a to včetně těch námitek, které soud důvodnými neshledal. Soud nemá důvody na svém stanovisku cokoli měnit a posoudil je tedy shodně se svým předchozím rozsudkem.

Žalobce valnou část žaloby věnuje tvrzení, že celní orgány podřadily spotřební daň nesprávnému zdaňovacímu období, z čehož pak mimo jiné dovozuje, že právě vyměřit daň bylo prekludováno. K této námitce zdejší soud v předchozím rozsudku uvedl následující:

Pokud jde o žalobní námitku, v níž žalobce namítal, že účelová činnost správce daně, směřující k podřazení vzniku povinnosti daň přiznat a zaplatit do jiného období než období, vymezeného zákonem, je postupem mimo zákon s vlivem na věcnou správnost meritorního rozhodnutí o věci a s důsledkem a vlivem na zákonnost celého rozhodnutí o vyměření spotřební daně za zdaňovací období v únoru 2007, městský soud důvodnost uvedené žalobní argumentace s žalobcem nesdílí. Podle názoru soudu se v tomto konkrétním projednávaném případě správce daně dozvěděl o rozhodných skutečnostech až v okamžiku, kdy mu rozhodné poznatky byly sděleny orgánem činným v trestním řízení. Teprve v měsíci dubnu 2007 poskytl odbor pátrání, nacházející se v postavení orgánu činného v trestním řízení, důkazy z trestního řízení, což byly právě ty důkazy, z nichž žalobce dovozuje v podané žalobě odlišně od správce daně počátek běhu prekluzivní lhůty daň vyměřit. Důkazy, avizované žalobcem a získané odborem pátrání, byly podle obsahu spisového materiálu orgánem činným v trestním řízení odtajněny ke dni 13. 2. 2007 a toto datum je podle názoru soudu datem, od něhož se odvíjí lhůta pro běh prekluzivní lhůty daň vyměřit, neboť až k tomuto datu se správce daně dozvěděl informace relevantní pro zahájení daňového řízení, jehož výsledkem byl vydaný platební výměr a následně i rozhodnutí žalovaného napadené žalobou. Postup správce daně byl v souladu se zákonem, a pro správnost jeho postupu svědčí zjištěný skutkový stav, tedy že správce daně zjistil existenci nezdaněných vybraných výrobků k měsíci lednu 2007 a nikoli dříve, jak nedůvodně dovozuje v podané žalobě žalobce. Z uvedeného důvodu soud shledal nedůvodnou rovněž žalobní námitku, týkající se uplynutí prekluzivní lhůty práva daňových orgánů daň vyměřit.

Žalobce v nyní projednávané žalobě – přes její obsáhlost - ve skutečnosti nepřináší žádné argumenty, které by uvedené závěry soudu zpochybňovaly. Ani soud a ostatně ani celní orgány nezpochybňují fakt, že Celní ředitelství Praha mělo k dispozici určité informace o lihu, z něhož byla žalobci vyměřena spotřební daň, již před únorem 2007. Žalobou napadené rozhodnutí i předchozí rozsudek soudu však vycházejí z názoru, že tato povědomost není pro podřazení daně konkrétnímu zdaňovacímu období (a potažmo prekluzivní lhůty pro vyměření daně) rozhodná. Celní ředitelství Praha totiž tuto povědomost nezískalo jako správce daně, ale

jako orgán činný v trestním řízení, nadto teprve v únoru 2007 na základě provedené prohlídky byly tyto indicie konkretizovány a procesně účinným způsobem zdokumentovány. Konečně pak je třeba vidět i to, že v prvním stupni rozhodoval jako správce daně Celní úřad Kolín, který až do doby, kdy mu byly předány informace získané orgány činnými v trestním řízení, nedisponoval vůbec žádnými informacemi, na jejichž základě by mohl zahájit jakékoli daňové řízení vůči žalobci, ve vztahu k tomuto orgánu proto žádná lhůta začít běžet nemohla.

Z téhož důvodu postrádají relevanci žalobcovy poukazy na to, že do daňového spisu nebyly založeny některé listiny z trestního spisu, neboť těmito doklady hodlal žalobce prokázat fakt, že Celní ředitelství Praha jako policejní orgán ve smyslu trestního řádu vědělo o předmětných výrobcích dříve než v únoru 2007. Toto tvrzení žalobce nikdo nezpochybňuje, jak však již bylo shora uvedeno, jde o fakt pro rozhodnutí ve věci nepodstatný. Totéž platí o žalobcových návrzích na výsledky pracovníků Celního ředitelství Praha. Pokud jejich výpověď nemohla nic změnit na výsledku řízení, je zcela nepodstatná i námitka žalobce, že byla porušena jeho práva tím že celníci, které navrhoval slyšet jako svědky, nebyli zbaveni mlčenlivosti.

S tím souvisí i další námitka shodná s předchozí žalobou, totiž námitka porušení zásady dvojinstančnosti. K této námitce soud v předchozím rozsudku uvedl:

Pokud jde o žalobní námitku, směřující k porušení zásady dvojinstančnosti řízení, uvedenou shledal soud rovněž nedůvodnou. Žalobce odkázal na skutečnost, že dne 9.6.2009 podal cestou Generálního ředitelství cel návrh podle ustanovení § 5 odst.3 zákona o správě daní a poplatků ohledně možné delegace místní příslušnosti, přičemž tomuto návrhu nebyla přiznána důvodnost a Generální ředitelství cel návrhu žalobce nevyhověla.

Pokud je příslušným ustanovením trestního řádu stanoveno, že celní ředitelství je orgánem činným v trestním řízení (ustanovení § 12 odstavce 1 a 2 zákona č. 43/2002 Sb.), pak podle názoru městského soudu nelze automaticky vycházet ze závěru, že v případě, kdy jedno a téže celní ředitelství vystupuje v přípravném řízení trestním jako orgán činný v trestním řízení a zároveň vystupuje v daňovém řízení jako odvolací správní úřad, se jedná o jediný subjekt, jediný celek. Na tomto místě je třeba přihlídnout k názoru žalovaného, že je nutno odlišovat postavení celního ředitelství v obou zmíněných rovinách a odmítnout výklad žalobce jako účelový, neboť ten by ve svém důsledku znamenal, že po dobu probíhajícího přípravného řízení trestního je fakticky znemožněna činnost správce daně v řízení daňovém. Zásada dvojinstančnosti v projednávané věci porušena nebyla, neboť vytykáací řízení vedl v souladu se zákonem o správě daní a poplatků příslušný správce daně – Celní úřad v Kolíně – a o jím vydaném platebním výměru rozhodoval věcně a místně příslušný odvolací správní úřad nikoli jako orgán činný v trestním řízení, ale jako organizačně i personálně odlišný odvolací správní úřad.

Soud nemá důvod na shora uvedeném názoru cokoli měnit a v zásadě nemá, co by k tomu dodal.

Další skupina námitek se vztahuje k údajné nezákonnosti prohlídky provedené dne 13. 2. 2007.

Žalobce v první řadě poukazuje na to, že prohlídka byla provedena bez souhlasu soudce, na základě ust. § 83a odst. 1 trestního řádu, které bylo následně jako protiústavní zrušeno nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/09, publikovaného pod č. 219/2010 Sb.

K této námitce zdejší soud plně odkazuje na stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 14. 12. 2010 sp. zn. Pl. ÚS-st 31/10, jehož výrok zní:

Je-li ústavní stížností napadeno provedení prohlídky jiných prostor nebo pozemků, je nutné nahlížet na intertemporální účinky nálezu sp. zn. Pl. ÚS 3/09 ze dne 8. 6. 2010 (N 121/57 SbNU 495; 219/2010 Sb.) tak, že se odvíjejí ex nunc, tj. teprve ode dne, v němž byl nález vyhlášen ve Sbírce zákonů, neboť tento nález výslovně nestanovil jinak (§ 58 odst. 1 in fine zákona o Ústavním soudu). Nosné důvody tohoto nálezu lze uplatnit pouze pro futuro (do budoucna), nikoli pro situace, kdy provedení prohlídky jiných prostor a pozemků nařídil (před publikací nálezu sp. zn. Pl. ÚS 3/09 ve Sbírce zákonů) v souladu s tehdy platným a účinným zněním § 83a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, státní zástupce nebo se souhlasem státního zástupce policejní orgán. Proto v těchto případech pouhý nedostatek souhlasu soudce s provedením prohlídky jiných prostor a pozemků nezakládá porušení ústavním pořádkem zaručených základních práv a svobod.

Městský soud v Praze nemá, co by ke shora uvedenému dodal. Je zřejmé, že jen sám fakt, že příkaz k prohlídce prostor byl vydán na základě ustanovení následně zrušeného Ústavním soudem, nemůže být důvodem k tomu, aby důkazy získané při této prohlídce mohly být označeny jako nezákonné.

Žalobce dále namítá, že domovní prohlídka je nezákonná z důvodu absence „neodkladnosti“, která jako jediná mohla odůvodnit zvolený postup. V rámci této námitky pak žalobce obsáhle cituje své podání ze dne 8. 10. 2007 a následně uvádí, že „i přes rozsáhlé odůvodnění, jak jej přednesl žalovaný na str. 5 žalobou dotčeného rozhodnutí, je nutné konstatovat nezákonnost při pořízení důkazu v tom smyslu, že dotčené povolení k domovní prohlídce žádné odůvodnění neodkladnosti právního úkonu neobsahovalo“.

Takto formulovanou námitku je třeba označit, za žalobní námitku zcela obecnou a soud se k ní může jen obtížně vyjádřit. Žalobce totiž sice obsáhle cituje své podání učiněné v rámci řízení před celními orgány, avšak nijak nereaguje na způsob, jakým se žalovaný s argumenty obsaženými v tomto podání vypořádal, byť sám přiznává, že se k nim žalobou napadené rozhodnutí „obsáhle“ vyjadřuje. Úkolem správního soudu je přezkoumat žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, soud není jakousi další správní instancí, která by měla „od základu“ přezkoumávat všechny závěry, na nichž je žalobou napadené rozhodnutí vystavěno. Je především povinností žalobce, aby osvětlil svůj náhled na to, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné, tedy v daném případě především to, v čem spatřuje nesprávnost argumentů uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí, jimiž bylo reagováno na žalobcem obsáhle citované podání.

V žalobou napadeném rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že odbor 03 Celního ředitelství Praha dne 16. 11. 2006 požádal státního zástupce o udělení souhlasu pro provedení požadovaného úkonu. V žádosti bylo uvedeno celkem 21 samostatných položek. Dále odvolací orgán citoval pasáž z této žádosti, podle které existuje důvodné podezření, že ve shora uvedených prostorách, které neslouží k bydlení, na pozemcích a dopravních prostředcích používaných při páčání trestné činnosti jsou další důkazy dokládající tuto dobře organizovanou trestnou činnost, a to zejména nelegálně vyrobené lihové nápoje, suroviny, komponenty a zařízení k jejich výrobě, doklady nebo poznámky dokumentující rozsah výroby, skladování a distribuci nelegálně vyrobených lihových nápojů, toky finančních prostředků mající vztah k této výrobě a prodeji, doklady dokumentující účast dalších osob a jejich konkrétní podíl na činnosti organizované skupiny pachatelů trestné činnosti, finanční hotovost, čísla bankovních účtů s peněžními prostředky určenými k páčání trestné činnosti,

jakož i výnosy z této trestné činnosti a další prostředky, zejména mobilní telefony využívané organizovanou skupinou k páčání této závažné trestné činnosti. Tím jsou splněny zákonné podmínky domovní a osobní prohlídky a prohlídky jiných prostor a pozemků uvedené v ust. § 82 odst. 1 trestního řádu, neboť je důvodné podezření, že v uvedených prostorách jsou věci a osoby důležité pro trestní řízení. Dále odvolací orgán z této žádosti ocitoval, že dosud učiněná skutková zjištění a tomu odpovídající důkazní materiál potvrdily podezření z trestné činnosti, a proto je třeba přistoupit k realizaci dalších úkonů, zejména domovních prohlídek a prohlídek jiných prostor a pozemků v místech, kde se mohou nacházet věci důležité pro objasnění a zadokumentování celé trestné činnosti. Aby mohla být realizace případu úspěšně provedena a tím, že vzhledem k četnosti těchto úkonů nelze tyto provést ve stejném čase ke každé osobě a konkrétnímu místu, takže domovní prohlídka a prohlídka jiných prostor a pozemků může být provedena jako neodkladný a neopakovatelný úkon.

Odvolací orgán dále uvedl, že na základě shora uvedených skutečností zastává názor, že postup v dané fázi řízení byl v souladu se zákonem. Celní ředitelství Praha jako policejní orgán řádně zdůvodnilo podmínky pro zmaření úkonu a zničení nebo ztrátu důkazů. Skutkový stav v daném případě byl dostatečný pro provedení neodkladného úkonu a veškeré požadavky pro jeho provedení nebyly splněny, a to vyžádání si předchozího souhlasu státního zástupce, jeho udělení a následné vydání příkazu k prohlídce jiných prostor a pozemků.

Z hlediska namítané časové prodlevy odvolací orgán uvedl, že je třeba vycházet ze zjištěného skutkového stavu. Operativní sledování probíhalo v horizontu let. Okruh prohlídek byl řádně specifikován v žádosti o předchozí souhlas. Jednalo se o 21 položek, u nichž lze předpokládat, že správné provedení a načasování je velmi obtížné a případné prodlevy mohou být na místě. Odvolací orgán poukazuje na rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. II ÚS 298/05, kde byla posuzována prodleva mezi příkazem a provedením úkonu v délce 18 dní, přičemž se jednalo o jedinou položku. Přesto v tomto případě Ústavní soud dospěl k závěru, že časová prodleva neměla negativní vliv na posouzení případu. V projednávaném případě se však jednalo o 21 samostatných prohlídek, jejichž zkoordinování připouští časovou prodlevu, která se v daném případě počítá v měsících. Přesto je však odvolací orgán přesvědčen o tom, že tato skutečnost nemá žádný vliv na zákonnost získaných důkazních prostředků. Časová prodleva je vzhledem k množství jednotlivých samostatně prováděných prohlídek opodstatněná a srozumitelně vysvětlitelná na základě odůvodnění, které se nachází v žádosti o předchozí souhlas státního zástupce.

Z hlediska obsahu samotného protokolu odvolací orgán uznal, že v jeho vyhotovení absentuje odůvodnění, proč se v daném případě jedná o neodkladný úkon. Tento popis se však nachází v příkaze k prohlídce jiných prostor a pozemků s tím, že detailněji je popsán v samotné žádosti o souhlas státního zástupce. Odvolací orgán vyjádřil přesvědčení, že je nutné vnímat jednotlivé úkony v jejich souvislosti a tak, jak k nim docházelo. V protokole o provedení prohlídky se výslovně uvádí, že žalobce převzal před započítím prohlídky příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků ze dne 13. 12. 2006. Odtud lze dovodit, že měl možnost se řádně seznámit s důvody, pro které byl daný úkon proveden na základě jakých skutečností byl policejním orgánem vyhodnocen jako neodkladný, když tento stav byl v odůvodnění příkazu dostatečně srozumitelně popsán.

Městský soud v Praze shledává shora citované odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jako logické, vyčerpávající a neodporující zákonu. Za situace, kdy žalobce vůči prezentovaným závěrům nevznáší žádné konkrétní protiargumenty, nemohl soud uvedenou námitku shledat důvodnou.

V poslední skupině námitek žalobce nesouhlasí se způsobem, jak se správní orgány vypořádaly s jeho tvrzením, že líh nalezený při předmětné prohlídce již byl zdaněn v roce 2003.

Celní úřad i odvolací orgán dospěly k závěru, že žalobce toto své tvrzení neprokázal. Své tvrzení žalobce prokazoval předkládanými účetními doklady – faktury vystavené žalobcem, stav skladu lihovin, záznam o příjmu a vydání lihu. Celní úřad v těchto formálních listinných dokladech našel vnitřní rozpory, neboť shledal, že podle žalobcem předkládaných evidencí fakturoval v několika případech zboží, které nebylo ke dni vystavení faktur ještě ani vyrobeno. Soud souhlasí se správními orgány v tom, již sama tato okolnost postačuje k tomu, aby mohl být učiněn zcela jednoznačný závěr, že žalobcem předložené účetní doklady neprokazují zdanění vybraných výrobků nalezených při prohlídce v únoru 2007 již v roce 2003.

To platí tím spíše, že v daném případě byly zjištěny ještě další indicie, které uvedené tvrzení žalobce zpochybňují. Jde o fakt, že lihoviny nalezené při prohlídce v roce 2007 byly prokazatelně označeny jinými etiketami než lihoviny, které byly u žalobce zjištěny v roce 2003 (soud zdůrazňuje, že na tento fakt skutečně nahlíží jen jako na indicii a nikoli jako na přímý důkaz, neboť tvrzení žalobce o opakovaném stáčení lihovin do lahví s bezvadnými etiketami nebylo spolehlivě vyvráceno, přesto se však jeví ve světel ostatních shromážděných důkazů jako nepřilíš věrohodné). Dále se nejeví být příliš pravděpodobné tvrzení, podle kterého by v roce 2003 šly výrobky žalobce tak rychle na odbyt, že fakturoval zboží, které ještě nestihl vyrobit, aby následně krátce nato vyrobené zboží zůstávalo u něj několik let neprodáno ve skladu. Takový náhlý obrat v podnikatelské činnosti žalobce nijak přesvědčivě nevysvětlil (ani se o to nepokusil). Jakkoli shora zmíněné skutečnosti nejsou přímými důkazy a jde spíše jen o indicie, nelze je zcela pominout, neboť potvrzují závěr celních orgánů o nevěrohodnosti účetních dokladů předložených žalobcem a tedy fakt, že žalobce své tvrzení o tom, že nalezené výrobky byly zdaněny již v roce 2003, neprokázal.

Žalobce dále namítá, že pro nesrovnalosti ohledně několika desítek výrobků se zpochybňují obchody v celkovém souhrnu cca 20.000 ks konečných výrobků. K tomu soud může poznamenat toliko to, že v této úvaze celních orgánů neshledává žádnou logickou chybu. Žalobcem předložené účetní doklady obsahují vnitřní rozpor, který nebyl žalobcem uspokojivě vysvětlen (viz k tomu ještě níže). Skutečný stav tedy nemůže být takový, jak je zachycen v těchto dokladech, a proto k nim nelze přihlížet. Soud souhlasí s názorem celních orgánů, že z hlediska hodnocení věrohodnosti dokladů předložených žalobcem je zcela nerozhodné, že zjištěná nesrovnalost se týká procentuelně malé části celkově zobchodovaných výrobků, podstatný je bez dalšího sám fakt, že žalobcem předložené doklady jsou vnitřně rozporné a tudíž nevěrohodné. Jako přesvědčivý a dostatečný doklad žalobcova tvrzení o tom, že výrobky byly zdaněny již v roce 2003, je tedy nelze použít.

K tomu se vztahuje námitka žalobce týkající se neprovedení svědeckých výpovědí jím navrhovaných svědků. Ti měli údajně potvrdit žalobcem popisovanou praxi, kdy faktury byly vystavovány dopředu a fyzické vyskladnění výrobků a platba za ně probíhala až následně. Je třeba zdůraznit, že odvolací orgán neodmítl tyto výpovědi jako a priori nevěrohodné, ale jako pro věc nepodstatné. Soud s tímto hodnocením souhlasí.

I kdyby svědci vypověděli to, co žalobce tvrdí, že by vypověděli, nijak by to nemohlo podpořit věrohodnost žalobcem předkládaných dokladů, spíše naopak. Z rozboru provedeného celním úřadem (který žalobce sice označuje za nesprávný a účelový, aniž by však konkrétně uvedl, v čem tato nesprávnost a účelovost spočívá a kde je v podrobně a srozumitelně uvedené úvaze celního úřadu logická chyba) totiž vyplývá to, že žalobce fakturoval o vybraných výrobcích nikoli jen před jejich fyzickým vyskladněním a převzetím platby za

ně, ale dokonce před tím, než tyto výrobky vůbec vyrobil. Žalobce tedy fakturoval zboží, které vůbec fyzicky neexistovalo a o tomto zboží účtoval – pokud by to bylo skutečně tak, jak nyní tvrdí. Tím ovšem žalobce jinými slovy potvrzuje, že jím vystavené faktury neodpovídají skutečnosti, minimálně pokud jde o uváděné datum uskutečnění zdanitelného plnění, jinými slovy sám potvrzuje nevěrohodnost předkládaných vlastních účetních dokladů. Výslech svědků k těmto skutečnostem by proto byl skutečně nadbytečný a nemohl by přinést žádnou změnu ve výsledku daňového řízení.

K námitce žalobce, že zůstává nevysvětlený přebytek v rozsahu cca 20.000 ks spotřebitelského balení lihovin, zdejší soud poznamenává, že vysvětlování tohoto „přebytku“ není úkolem správce daně. V daňovém řízení je důkazní břemeno zásadně na daňovém subjektu a bylo primárně povinností žalobce, aby prokázal, že z vybraných výrobků u něj nalezených byla řádně zaplacená spotřební daň. Žalobce toto své tvrzení prokázal doklady zcela nevěrohodnými obsahujícími logické rozpory, své důkazní břemeno tedy neusnesl a spotřební daň mu proto byla vyměřena po právu. Za této situace správce daně neměl žádnou povinnost prokazovat původ zdaňovaných vybraných výrobků či další skutečnosti, jichž se žalobce dožaduje.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. června 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.

předsedkyně senátu